



ОТ ОБЛАК НА ОБЛАК

ТЕОРГИ БРАНЕВ

четива

за между две гари





ОТ ОБЛАК

ГЕОРГИ БРАНЕВ

НА ОБЛАК

АВТОРОВО ЖИВОТООПИСАНИЕ



АВТОПОРТРЕТ НА АВТОРА

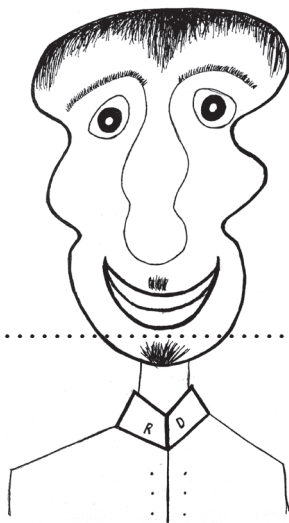
Техника: акрилни бои
върху старши-сержантка
от запаса

Роден в дълбините на миналия век, още през юношеството си реших да стана велик писател и тогава написах речта си, която щях да произнеса при получаването на Нобеловата премия. В тази реч добре разяснявах, че литературата е нещо като бабина приказка, която не само ни приспива, но и прави живота ни значително по-дълъг, защото когато слушаме баба си, или четем хубава книга, ние се размечтаваме да бъдем всемогъщи като змейове, или красиви като принцеси – според това кой какъв е по рождение, сиреч кой как прави това или онова не пред цялото общество. И като змейове или принцеси, живеем ние дълго, дълго.

Нобеловата премия още не съм я получил, но пък и от юношеството си все още нещо не успявам да изляза, за което честно признавам – не се напъвам кой знае колко.

А напоследък личните ми отношения станаха по-тъмни и сложни и от литературните ми такива – увлякох се в гама със солидно обществено положение – бивш старши сержант от армията. Посрещам я с много светлина в моята мансарда. Иначе, без светлина, ще я загубя дори на немногобройните си кубически метри – на цят по-черна от нощта е тя.

Засега гледам само към бъдещето, защото колкото и да гледам към миналото, от него нищо не може да изскочи.



ЗА КНИГАТА

Тежка е писателската съдба. Защото ние вече не сме елитарно малцинство, а безименна, безумна, предимно безпросветна тълпа, желаеща всички останали хора да мълчат и само нас да слушат или ако знаят да четат, да ни четат безкрай. Да, гигантска е нашата просветителска задача. Но ви обещавам, че тази книга няма да ви лиши от сън. Най-вероятно, вие нищо няма и да запомните от нея. И какво по-хубаво? Прочел си цяла книга, а цялата ти мисловна система е свободна като волна птица, свободна за нови чувства и преживявания и утре ти с чиста глава отново се надгънваш на нова любов, и тази нова любов така те задгънва, че вече никакви книги не ти се четат. Следователно, не следва да броите тази книга за някакво първородно, поучително и първостепенно откритие. Тя просто си е редови войник от огромната армия чети́ва, наречени „бабини деветини“. Чети́ва, които на нищо ново няма да ви научат, обаче деликатно ще ви поведат към съня. Заспиване с усмивка – нали е хубаво? Пожелавам ви го.



ГЕОРГИ БРАНЕВ

Четира
за междy две гари



ОТ ОБЛАК

НА

ОБЛАК



*Ако искате да закупите книги на ИК „Кибеа“,
можете да ги поръчате чрез най-близкия до вас
книготърговец, или на телефон (02) 988 0193,
както и на електронните ни пощи
bookstore@kibea.net и office@kibea.net.*

ЦЕНТЪР ЗА КНИГИ И ЗДРАВЕ „КИБЕА“

София 1000, ул. „Д-р Вълкович“ №2А
(близо до ул. „Ангел Кънчев“ и ул. „Солунска“)
Фирмена книжарница: 988 0193

*На кориците са използвани
картини на автора Георги Бранеф.*

Георги Бранеф
ОТ ОБЛАК НА ОБЛАК

Copyright © Георги Бранеф, 2015

Всички права запазени.

All rights reserved.

© Издателска къща „Кибеа“, 2015
© Георги Бранеф, текст и графични илюстрации, 2015
© Красимира Деспотова, графичен дизайн, 2015

ISBN 978–954–474–713–8



Съдържание



АСАНСЪОР
ДО

ПУШАТА

/ II



НАЙ-
ПОСЛЕДНАТА

/ 45

МАРСИЛСКА
МИСТЕРИЯ



НА
ДРУГЯ
БРЯГ
НА ЕВРОПА

/ 59

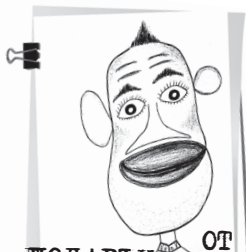


АДИ
ГЕЙ-
ХИТ

/ 64



ВЕРА,
НАДЕЖДА
И ЛЮБОВ / 90



ПОДАРЪК ОТ

АВСТРАЛИЯ

/ 100



ЯГУШЕ / 231



ВУЙЧО
МОХАМЕД

И ВАЙОЛЕТ

АЙЛАВЮ / 155



ОНЯ,
ЗАГУБЕНИЯТ / 247

ПОЕТ



P. S. / 320

Някои от тези четици са публикувани
в литературното списание „Пламък“, в ежедневника
„Дума“ и в ежегодния литературен алманах
„Девантийски бряг“ („Levant“ – Montpellier).



АСАНСЬОР ДО ЛУНАТА

Срещата ни беше на гарата в Лил. Разпознах колата ѝ веднага. Вярно, не беше таратайка, но далеч не и автомобил, от който да излезеш гордо и небрежно да му траснеш вратата. То пък и какво ли има за тряскане в днешните автомобили? А да се правиш на важен, върви това само с грамадно, суперлюксово возило. На фона на луксозен пейзаж. С които пейзажи все нещо се разминавам. Обаче, оставам си с великото пожелание: да ме карат в лъскава кола, да ме гледат всички, а аз да се правя, че никого не виждам. Особено тия, дето ме познават.

Да, нейната кола не беше таратайка, модел от преди седем-осем години, но пък самата Одет беше една такава, малко полутаратайка. Ни да я буташ, ни да я теглиш. Не грозница, даже напротив. Невисока на ръст, от всичко си имаше по малко, даже косата ѝ не беше много, светличка, късо подстригана. Но и малко недохранена изглеждаше

Одет. И подвижна беше, като ситно и зло кученце. Но си я биваше за потребление всякакво, даже на дневно осветление. Възраст – млада, но неизвестна. Добре изпънатият ѝ гръб носеше добър брой години, хич и не знам колко, но точно толкова, колкото и на мен щяха да служат добре. Стремежът ми към Одет беше голям, искрен, даже постоянен, почти с тримесечна давност. Стремеж почтен, без никакви помисли за скубене. Например, да ѝ поускам автомобил за час, а после тя да ме гони седмица. Коемо пък не можеше и да се случи – Одет беше от тези туземки с дръгливи гуши, които не автомобил, а подква са за кисело мляко не бутат на заем. Накратко – тя не ми буташе нищо, включително и най-първостепенното. За което аз отварях дума неведнъж почтено и вежливо, обаче тя все се изнижаваше с почти обещаващото: „Защо да бързаме? Това, което искаме, то няма да ни избяга“.

Нямало то да ни избяга, а почти три месеца то само това прави: бяга ми.

Защо?

Поредната загадка на века. Ако огледаш Одет от средно разстояние, даже можеш да кажеш, че носи тя и женственост. Но мисля си, че вече по целия свят щъкат едни такива другарки, уж хубавелки, обаче все още не загряват защо са се родили в женски, а не в среден род, например. Даже има и такива, дето съжالياват, че са се родили именно такива, с цици и други подобни.

Оня ден даже странно, изненадващо приятно, Одет сама ме покани да прекараме заедно съботата и неделята. При нейна приятелка, в градче с името Уплин. Някъде си покрай Белгия бил разположен този Уплин. Ако случайно баша ми научеше докъде е стигнал синът ми в познанията си по география, сигурно щеше да възкликне пред майка ми:

„Дръж ме, жено, да не падна! Даже не Улан Батор, а Уплин Батор!“

Градчето, нещо като предградие на големия Лил, беше с чисти и съвсем прави улици, с къщи от тъмночервени тухли, гъсто наредени и най-вече долепени една до друга. Самите къщи приличаха на тухли.

— Защото тук нямаме камъни. Само дебела и плодородна почва. Пък и няма война, още от времената на Луи XIV, която да е подминала Фландрия. Затова и замъците тук са изпоразрушени — така обясни Одет плътното тухлено присъствие.

Тук-там, около този Уплин, стърчаха, или по-скоро сякаш висяха от Луната, шеметно високи, непушещи фабрични комини, тухлени спомени за някогашни текстилни и други индустриални слави. А камъни имаше на отиване към Лил, черни и неугледни, натрупани на високи хълмове до изоставените каменовъглени мини. По някои от тия черни каменища вече стърчаха гървета на добра възраст. Но сигурно е имало в този край и други камъни, защото много от улиците на Уплин бяха с павеа от преди век. Днес единственото, което можеш да си представиш за тези улици, освен сватбени шествия и погребални процесии, са препускащи някогашни конни полицаи, към които летят паветата на стачници. Обаче сега тук и конете на полиците сякаш да умрат от скука. По улиците дори звук не се чуваше. Тих, спокоен, съботен следобед, със заспали вече автомобили и предимно спуснати щори на прозорците. Зад някои от тях нещо светеше, все пак. У приятелката на Одет, очевидно шантава като нея, а и името ѝ беше едно такова, близко до шантавото, близко даже до шантажа — Шантал, не беше по-весело, но тя така се разбърбри, че и двете забравиха за мене. От което не ми стана много тъжно, задряхах с от-

ворени очи, като не забравях да си наливам от виното. Но така, вежливо, мисля даже – незабелязано.

А предстоящата нощ се очертаваше да бъде фатална – нямаше Огет къде да ми забегне в този неголям апартамент, в чиито приятен хол имаше само едно канapé, което се разтягало като за легло. И за което Шантал веднага спомена, че то ни се полагало. Да, тази вечер, вече почти официално, ми се полагаше да гътна подутаратайката Огет.

Красиво име е Огет. Неизвестно защо, тя не го обичаше. Не ѝ звучало хубаво. Френска му работа.

Аз, освен няколкото ми усилия за изучаване на френския в България, и тук бях изкарал хубав езиков курс за новопромъкнали се европейци. Да, съгласен съм: официално всички ние сме членове на колосалното европейско семейство, но както във всяко семейство, така и в европейското има къпоави деца. Даже идиоти по рождение. А единственото, което знаят да правят тези неук или недовършени деца, е да пълзят под масата, да гледат какво има под нея, по-точно – какво има под полите на какичките. Накрая се сбиваме на тема кой какво е гледал. И имал ли е право той да гледа това, което аз толкова много обичам да гледам? Най-общо казано, Европа е за насядалите около масата, а не за тези, които мижитуркаме и се джавкаме под нея. Във френското школо за глупаци на трудно поправима възраст – този дневен езиков курс, ние също мижитуркахме. Та там една от учителките ни обясни, че всеки език, освен граматиката, имал и своя музика. И че френската музика била съвсем различна от другите музики, например, от ескимоската. Кое-то си е истина: на испански името Есперанса звучи вълнуващо, а като го преведеш на български, излиза леко вдървено – Надежда. А я го преведи на ескимоски! Няма да ти стигнат собствените звуци. Познавах бегло, за съжаление – съвсем

бегло, грамаден, черен африкански баобаб. Женски баобаб. Значи: баобабица. Още по-точно: баобабище. Да се закатериш по могъщия му ствол, да потънеш в черната му зеленина, после да се задълбаеш в коренищата му баобабови. И да се загубиш в тях. Та и нейното име беше бамбуко-баобабско накачулване на бушменски минтири-минтири: Гнагбо Хуменхот. Африканска музика!

Щом на Одет не ѝ харесваше да е „Одет“, що пък да не я прекръстят на Пенче? Имаше едно Пенче от Ловеч. Послушно Пенче. Но това беше минало незабравимо, минало отдалвна заминало. Пенчето вече сигурно прилича на умислена коза, дечурлига припкат подире ѝ, а някой къпчо я командари.

Виното леко ме хващаше. Оглеждах по-подробно Шантал. Два пъти по-дълга от Одет, леко кльощава и ръбеста, без груби грешки на природата. Но все пак – нещо като печен орел с ориз. И ме поглеждаше като строг пъдарин. Обаче ставаше. С още една бутилка вино. Аз пия малко, пък и пия евтино: малкото вино ме хваща достатъчно. И тръгвам тогава направо натам. Накъде? Ясно накъде: към истината на живота. Някоя мърла да се е жалвала от мен? Няма такава.

Та за Шантал, да – гласувам положително. Но Одет категорично беше по-вкусното парче. Пък и изобщо, тя беше вече нещо като моя мечта.

Мечтата се разшава и обяви, че двамата с нея отиваме на танци. Нови двайсет! Покана за танц? Та всичко да го започнем от а и бе? А къде ще танцуваме? В Плъокстер. Плъокстер? Някой да е чувал за диско-маймунарник с такова сплескано име? Не, то не било дискоотека, то било град. Така се наричал – Плъокстер. Който Плъокстер даже бил не във Франция, а в Белгия. И щяхме да бием път, и то в чуж-

бина, за едните танци. Но, любезно ми обясни Одет, Плъкстер бил наблизо, след два километра път във Франция, и след още шест, по същия път, но вече в Белгия.

И така, минахме по моста над граничната река Лус. Рекичка, ама изглеждаше дълбочка. После завъртяхме три-четири завоя по хубави междуселски шосета. Едно от тях беше приятно закътано, и отстрани и отгоре, с големи платани, нагъсто посадени, още по времената на файтоните и каретите. Но ако сега се гръннеш с добра скорост в едно от тези стари дървета, трудно ще те издърпат от новата ти хармоника. Даже ме беше малко страх, въпреки че Одет умееше да кара дори и след като е пила. Та дори с малко вино, в късен час, тя заспиваше зад волана през секундите, докато свети червеното на светофара. На зеленото сама се будеше и си подкарваше каруцата нататък. Да, имаше и нещо спортно в Одет. Въпреки че хич не си приличаха, Одет ми напомняше с нещо онова мое юношеско проклятие – Иванка. То – проклятието, също притежаваше спортна фигура, даже риташе футбол с момчетата. Първа моя любов, първо потъване в безнадеждността. Беше в съседния клас. Накъдето и да погледнеше тя, натам зяпвах и аз. И Иванка го даваше танцово – направиха танцов състав, по народни танци, в него тя веднага стана нещо като прима. Аз също веднага се присламчих. Въпреки че музиката, която не трая, са българските народни песни – протяжни и безутешни, една такава става за два дни пеене без прекъсване. Не обичам също арабската музика. Както и турските маанета. Така или иначе, тогава в танцовия състав започнах усърдно да ритам в ръченицата. Разбира се – като Пинокио, но самият аз не се виждах – нали само към Иванка зяпах. Лошото стана когато другите се зазяпах в мене. Училищен празник, ние на сцената трополим ръчени-

цата, вдървено или съвсем дървено, все пак и аз рипам, но съдба жестока: поясът ми народен – изневери ми, развърза се, и се размота. И какво да правя? Да стягам гащи пред целия народ? И продължавам аз да реда дребни, подскокливи стъпки. Подият пояс се дупли зад мене, народът вече забравил за ръченицата, само мене гледа. И най-вече дългите заврънкулки на моя пояс. Учениците се смеят, а аз рипам, воля непреклонна показвам пред примата Иванка. После тя ми предаде, официално, че зам.-директорката нарекула да ме отпишат от танцовия състав, защото съм позорял техникума. Дали има друг такъв случай в училищен танцов състав: някого го отписали поради некадърност. То нали ужким самата самодейност не е за кадърните, а точно обратното: за нас, влюбените глупаци.

Обаче и след сценичния ми провал, аз продължих тихо да се умилквам около пътеводната ми сянка – Иванка. След разните училищни тържества мъкнех героично до дома ѝ големите бохчи с народни носии – тя ги вземаше на заем от танцовия състав на друго някакво училище.

После: за чуждестранен език, съвсем правилно, почти целият ни електричарски техникум избра английския. Аз – голям оригинал, избрах френския. Никаква оригиналност! Иванка беше оригиналната, тя се беше записала във френската група. Защо? Съвсем неизвестно защо. А аз – вече известно на всички защо: защото все се кандилах след нея.

Хубавото на френската група беше, че бяхме малко, а учителката строга и умела, даже не ме оставяше да си зяпам моята Иванка, все ни задаваше въпроси, все разиграваше разни френски сценки, та добре ни поотвори на дребно френско приказване. От друга страна, както и при ръченицата, здравата залягах на домашните: за да се види, пак от Иванка – какъв умник съм аз.